

ikke selv af at mindes den Aften, fordi han havde været i en Sindstilstand, som han ellers kun kom i paa onde Dage, naar han var ude af sig selv af Hidsighed eller Brynde. Han vidste i Virkeligheden kun lidt om, hvad der var foregaaet, eller hvor megen Del han havde haft i hendes Redning. Til Stine havde han kun skrevet, at han havde været med til at redde et Menneskeliv.

Frøken Susse havde naturligt den samme Sky for at mindes hin Aften og dens Uhygge. Hun nævnede aldrig et Ord om den. Alligevel kunde han mærke, at hendes Tanker stadig kresede om Begivenheden og paa nysgerrig Maade beskæftigede sig med Tilstanden efter Døden. Hun havde gjort ham de taabeligste Spørgsmaal om Paradiset og Saligheden og tilstaaet, at hendes Forældre, der havde haft en Soldaterbeværtning paa Kristianshavn, lod hende vokse op som en Hedning.

Han fortalte hende nu lidt om sin egen lykkelige Barndom og om sin fromme Mor; men skønt han talte med megen Inderlighed, var Frøken Susse hele Tiden adspredt. Trods Skærmbrættet havde hun fri Udsigt til Døren, og naar den gik, skulde hun absolut se efter, hvem det var, der kom. Da en Gang en af de unge, kittelklædte Læger traadte ind, hilste hun smilende, og saalænge han opholdt sig i Stuen, var hun saa fraværende, at Mads Vestrup indsaae det haabløse i at fortsætte. Han puttete igen sin Bibel i Lommen og sagde til sig selv med et Suk, at det vistnok heller ikke skulde lykkes ham at føre dette stakkels Menneske fra Dødens Skygge ud i Naadessolen. Helvede gav ikke slip paa sit en Gang vundne Bytte!

Da han rejste sig og Susse saae hans mistrøstige Mine, fortrød hun sin Ligegyldighed. Hun tog hans Haand og blev ved at holde om den, indtil han havde lovet hende, at han rigtig snart vilde komme igen.

Kort efter, da han var gaaet, kom Overplejersken, Frøken Mohn, hen til Sangerindens Seng, spurgte til hendes Befindende, rettede lidt paa Hovedpuderne og sagde saa:

„Tager jeg fejl i, at De lovede Pastor Vestrup ikke at optræde mere?“

„Har han sagt det?“